

28-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল- পিতাৰ সহায় বা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'বৰ বাবে সুসন্তান হোৱা, সুসন্তান অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ সন্ম্যাস কৰি
পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰোতা”**

***প্ৰশ্ন:-** পিতা সম্পূৰ্ণ দয়াশীল হয় - কেনেকৈ? কোনটো দয়া সন্তানসকলৰ ওপৰত সদায় কৰে?

***উত্তৰ:-** কোনো সন্তানে যিমানৈ বিধি পথালি নিদিয়ক, মায়াৰ বশীভূত হৈ ওলোটাকৈ কৰ্ম নকৰক, কিন্তু তথাপি যদি কোনো ভুলৰ অনুভৱ কৰে তেতিয়া পিতাই তেওঁক শৰণাপন্ন কৰি কয়- ঠিক আছে, আকৌ চেষ্টা কৰা। অৱগুণবোৰক আতৰাই গুণৱান হোৱা। পিতা সম্পূৰ্ণ দয়াশীল, কিয়নো জানে সন্তানসকলে আৰু নো কলৈ যাব। সদায় সুখী হৈ থাকক- এয়াই পিতাৰ আশা।

***গীত:-** তুমহাৰে বুলানে কি জী চাহতা হয়... (অন্তৰে বিচাৰে তোমাক মাতিবলৈ....)

ওম্ শান্তি। মিঠা মিঠা সন্তানসকল, তোমালোকক গোপ-গোপিনী বুলিও কোৱা হয়। সত্যযুগত গোপ-গোপিনী নাথাকে। তাত কেৱল ৰাজধানী চলে। গোপ-গোপিনী সংগমযুগত আছে যিহেতু গোপী-বল্লভো আহে। বল্লভ বুলি পিতাক কোৱা হয়। সন্তানসকলে স্মৰণ কৰে যে বাবা আকৌ আহা। সকলো সেৱা-কেন্দ্ৰৰে সন্তান হ'ব। সকলোৱে জানে যে বাবা এই সময়ত মুৰুলী শুনাইছে চাগে। সেই মুৰুলী টেপত ভৰাইছে চাগে, লিখিছেও চাগে। লিখা হ'ব পিছত আমাৰ ওচৰলৈ আহিব। আমি ধাৰণা কৰিম পিছত আমি অন্যকো ধাৰণা কৰোৱাম। এয়া সকলোৱে ভাবিব যে মধুবনতো গোপ-গোপিনী সকলো গোপী বল্লভৰ দ্বাৰা সন্মুখত শুনে চাগে। সেই মুৰুলীয়েই আকৌ আমি 4-5 দিন পিছত শুনিম। এনেকুৱা চিন্তা চৰ্চা কৰা চাগে। কয়- বাবা আপুনি আহিলে আমি সদায় হাঁহিবলৈ ল'ম। যেনেকৈ দেৱতাসকলে সদায় আনন্দত থাকে। দুখৰ নাম-চিহ্নই নাথাকে। ইয়াততো হৈছেই প্ৰজাৰ ৰাজ্য। সেয়ে সন্তানসকলে জানে বাবা আহি আমাক পঢ়ায়। ইয়াত দুখীয়া সকলেহে ভাল ৰীতিৰে পঢ়ে। যেনেকৈ সেই দুখীয়াসকলৰো কোনোবা এম.এল.এ. কোনোবা এম.পি. হয়। ইয়াত দুখীয়াসকলেহে পঢ়িব পাৰে। উত্তৰাধিকাৰীও দুখীয়াই হয়। ইয়াত বলিহাৰ যাব লাগে- শৰীৰ, মন, ধনৰ সৈতে। ধনী সকলৰ হৃদয় বিদিৰ্ণ হয়। ফুৰ্তি বহুত থাকে এই বাবে দুখীয়াই তৎক্ষণাত বলিহাৰ যায়। ইয়াতো প্ৰথম নম্বৰত কন্যাসকল থাকে। মম্মাও কন্যা নহয় জানো। পিতাৰ হ'লা আৰু কোৱা হয়- বচ, মোৰতো এজন শিৱবাবা দ্বিতীয়জন নাই। ইয়াকেই বলিহাৰ যোৱা বুলি কয়। গৃহস্থ ব্যবহাৰত থাকিও যেন তাত নাথাকে। বুদ্ধিত শান্তিধাম, সুখধামেই থাকে। এতিয়া আমি যাওঁ মিঠা ঘৰলৈ, পিছলৈ মিঠা ৰাজ্যত আহিম। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি ৰচনাৰো প্ৰতিপালন কৰিব লাগে কিন্তু শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাহে। শ্ৰীমত তেতিয়াহে পাবা যেতিয়া বলিহাৰ হ'ব। সৰ্বশক্তিমানৰ সৈতে যোগ লগালেহে শক্তি পাবা। পিতাৰ নহলে শক্তি প্ৰাপ্ত নকৰা। নিজৰ আৰু সতীয়া হয়। সেই সন্যাসীসকলৰ ভিতৰতো নিজা আৰু সতীয়া থাকে। কোনোবাইতো ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰি গেৰুৱা সাজ পিন্ধে। তেওঁলোক হৈছে নিজা। কোনোবা আকৌ অনুসৰণকাৰী হয়। তেওঁলোক থাকে গৃহস্থত। তেওঁলোকক কোৱা হয় সতীয়া। নিজৰ বুলি নকয়। তেওঁলোকে আকৌ উত্তৰাধিকা গ্ৰহণ নকৰে কিয়নো অপবিত্ৰ হৈ থাকে। ইয়াতো কোনোবা নিজা আছে যিয়ে পৰিত্ৰতাৰ ৰাখী বান্ধে। বাকী যিসকলে পৰিত্ৰতাত নাথাকে তেওঁলোকক নিজৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি। এয়া হৈছে ৰাজযোগৰ দ্বাৰা সন্ম্যাস। সেয়া হৈছে হঠ যোগৰ দ্বাৰা সন্ম্যাস। বাবাই বুজাইছে- কেনেকৈ নিজকে সন্যাসীসকলৰ অনুসৰণকাৰী বুলি কয়। পিছে থাকে ঘৰ-গৃহস্থত। সেয়ে তেওঁলোকক বাস্তৱতে অনুসৰণকাৰী বা সন্যাসী বুলি ক'ব নোৱাৰি। সন্ম্যাস কৰিবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ বিচাৰে কিন্তু বন্ধন আছে। যিসকলে কল্প আগত সন্ম্যাস কৰিছিল

সেইসকলেহে ত্যাগ কৰে। তেওঁলোক হয় নিজা আৰু সেইসকল সতীয়া। ইয়াত যি সকলে পিতাৰ হৈছে সেইসকল নিজৰ হয়। সহায় আৰু উত্তৰাধিকাৰো নিজৰ সকলেহে প্ৰাপ্ত কৰিব। সতীয়া সকলে সহায় প্ৰাপ্ত নকৰে।

বাবাই বুজাইছে- এয়া হৈছে জ্ঞান ইন্দ্ৰ সভা। ইয়াত সকলোৱে জ্ঞান পুখৰাজ পৰী হয়। ন বত্তুৰো বহুত মহিমা আছে। ন বত্তুৰ আঙুঠিও পিন্ধে। ব্ৰাহ্মণ সকলে কয় এয়া পিন্ধিলে তোমালোকৰ দশা সলনি হ'ব। শিলৰো মহিমা কৰে। সেয়াতো তোমালোক সন্তানসকলেই হয়। যিমানৈ যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান আছে তেওঁলোক বিজয় মালাত আছে। উচ্চৰো উচ্চ হৈছে হীৰা বনাওতা বাবা। তেওঁক মধ্যত ৰাখে। মনুষ্যইতো এইবিলাক কথা নাজানেই। ন বত্তু কোন হয়। শিলক কিয় দৰ্শন কৰে? যেনেকৈ নদীকো দৰ্শন কৰে, তোমালোক হৈছা জ্ঞান নদী। সেয়া হৈছে পানীৰ। সেয়ে কয়- বাবা আহিলে আমি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিম। আপোনাৰ মুৰুলী শুনি আনকো শুনাম। আকৌ পিছে, ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হৈ বত্তু খচিত মুৰুলীও বজায়। মুৰুলী বজোৱাৰ হেপাহ থাকে। কৃষ্ণৰো নিশ্চয় মুৰুলী আছিল। যেতিয়া তাত ৰাজকুমাৰ আছিল, ৰাস কৰিছিল। বাকী জ্ঞান মুৰুলী শুনোৱা বা বজোৱাটো জ্ঞানসাগৰৰেই কাম হয়। তাত জ্ঞান মুৰুলী পিতাই আহি চলায়। জ্ঞানৰ কথা ইয়াতেই হয়। তাত জ্ঞানৰ কথা নাথাকে। এতিয়া মুৰুলী বজাওঁতা তোমালোক সন্তানসকলেই হোৱা। সত্যযুগত ত্ৰিকালদৰ্শীতাৰ জ্ঞান নাথাকে। তাত এই জ্ঞান প্ৰায়ঃ লুপ্ত হৈ যায়। প্ৰচলিত হৈ থাকিব নোৱাৰে। পিছলৈতো হয় প্ৰালন্ধ। জ্ঞান এবাৰেই প্ৰাপ্ত হয়। এতিয়া তোমালোকে 21 জন্মৰ বাবে প্ৰালন্ধ পাই আছে। প্ৰালন্ধ প্ৰাপ্ত হলে পিছলৈ বাবাও পৰমধামত গৈ বহি থাকে। তোমালোকক জ্ঞান-যোগবলৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক কৰি মই কথাৰ পৰা আতৰি বহি যাওঁ। পিছত তাত মোক কোনেও নাজানে। মই ৰচয়িতা আৰু মোৰ ৰচনাক কোনেও জানিব নোৱাৰে। পিতাকো নাজানে, সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তকো নাজানে। তাত এই জ্ঞান নাথাকে। ৰাধা কৃষ্ণই তাত এয়া কথা যদি জানে যে পিছলৈ 14 কলা হ'বগৈ তেতিয়াহলে ৰাজ্য, মুকুটৰ সুখ অন্তৰ্ধান হ'ব। এই জ্ঞান তাত নাথাকে। পিতাই প্ৰত্যেকটো কথাই স্পষ্টকৈ বুজাই দিয়ে। তোমালোকো সন্ন্যাসী হোৱা, তেওঁলোকো সন্ন্যাসী হয়। সেয়া হৈছে হঠ যোগৰ সন্ন্যাস। সন্ন্যাসীয়ে হৃদৰ ঘৰ-দুৱাৰ ত্যাগ কৰে। সেয়া হৈছে শংকৰাচাৰ্য্য আৰু এয়া হৈছে শিৱাচাৰ্য্য। শিৱবাবা জ্ঞানৰ সাগৰ নহয় জানো। তেওঁকেই আচাৰ্য্য বুলি কোৱা হয়। কৃষ্ণ আচাৰ্য্য নহয়। ভগৱান শিৱাচাৰ্য্যই বহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজায়। ৰাজযোগ শিকায়। তেওঁলোক হঠযোগী হয়। তেওঁলোকে ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। এয়া বেহদৰ পিতাইহে সত্যযুগৰ ৰাজ্যভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰাবলৈ ৰাজযোগ শিকায়। তোমালোকে এতিয়া পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা। তেওঁলোকে জন্ম-জন্মান্তৰ সন্ন্যাস লয়। তোমালোকে 21 জন্ম আকৌ সন্ন্যাস নোলোৱা। তোমালোকে জানা এয়া হৈছে পুৰণি দুনিয়া, আমি ইয়াক ত্যাগ কৰো।

শিৱবাবাই দুই প্ৰকাৰৰ যাত্ৰা বুজাইছে- এক আত্মিক যাত্ৰা, দ্বিতীয়টো শাৰিৰীক। উচ্চতম পিতাই কয় মই তোমালোকক যাত্ৰাত লৈ যাওঁ। পিছলৈ তোমালোক মৃত্যুলোকত নাহা। পিতা হৈছে উচ্চতম পথ-প্ৰদৰ্শক। তেওঁৰ সন্তানসকলো পথ-প্ৰদৰ্শক হ'ব। তোমালোক হৈছা আত্মিক পথ-প্ৰদৰ্শক, আত্মিক যাত্ৰা কৰোতা। এয়া ধাৰণা কৰাৰ কথা। সন্তানসকলে ভাল ৰীতিৰে ধাৰণা কৰি বুজায়। কোনোবা এনেকুৱাও আছে যাৰ যোগ সম্পূৰ্ণ নাথাকে। যদিও জ্ঞানৰ ধাৰণা ভাল হয়। যোগ স্থাপন নহয়। জ্ঞানত মায়াই হস্তক্ষেপ নকৰে। যোগত মায়াই হস্তক্ষেপ কৰে। যেনেকৈ অনাতাৰত বজুতা দিয়ে যুদ্ধ যেতিয়া হয় তেতিয়া এজনে দ্বিতীয়জনৰ মাত শুনিবলৈ নিদিয়ে। খিচ-খিচ কৰিলেতো যোগত মায়ায়ে হস্তক্ষেপ কৰে। ভাৰতত যোগৰ নাম বিখ্যাত হয়। প্ৰাচীন যোগ কোনে শিকাইছে? তেওঁলোকে কৃষ্ণ ভগবানুবাচ বুলি কয়। কৃষ্ণতো আছে সত্যযুগত পিছলৈ তেওঁৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সলনি হৈ এয়া হৈছে অন্তিম জন্ম। পিছলৈ ইয়াত পিতাই প্ৰৱেশ কৰি তেওঁক এয়া বনাই আছে। তোমালোকে জানা ব্ৰাহ্মণেই দেৱতা হয় পিছলৈ ক্ষত্ৰিয়ৰপৰা বৈশ্য, শূদ্ৰ হয়। পিতাই বহি বুজায়, মই যি জ্ঞান তোমালোকক দিও সেয়া প্ৰায়ঃ লুপ্ত হৈ যায়। এওঁৰ দ্বাৰা শুনাওঁ। সেয়ে প্ৰথম নম্বৰ নদী ব্ৰহ্মা। মেলা লাগে নহয় জানো- ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু সাগৰৰ ওপৰত। এয়া ব্ৰহ্মপুত্ৰই হৈছে ডাঙৰ নদী। যি ধাৰণা কৰি কৰায়। যথার্থ ভগৱানে ৰূপ সলনি কৰি আহিছে। যি নিৰাকাৰ ৰূপ সেয়া সলনি কৰি সাকাৰত আহে। ব্ৰাহ্মণ সকলৰ হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ কুল। পিতা ব্ৰহ্মা মুখ

কমলৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণক জ্ঞান দি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আৰু ক্ষত্ৰিয় ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সত্যযুগ, ত্ৰেতা আন কোনো ধৰ্ম নাথাকে। এতিয়া স্থাপনা হৈ আছে। বাধা কৃষ্ণ যি হয়- তেওঁলোকেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। যিসকলে পঢ়িছে সেইসকল সত্যযুগততো নিশ্চয় আহিব কিয়নো অবিনাশী জ্ঞানৰ বিনাশ নহয়। প্ৰজাতো বহুত তৈয়াৰ হয় নহয় জানো। কোনোবা গুচি গলেও পিছলৈ চক্ৰ লগাই আহি যায়। যাব কলৈ, চমা (বন্তি) তো এজনেই হয়। পৰৱানা (চগা) বহুত হয়। সেয়ে চমাৰ ওচৰলৈ আহি থাকে। পলাই যোৱা সকলো আহিব। সৎগুৰুৰ নিন্দা কৰি আকৌ যদি বাবাৰ ওচৰলৈ আহে তেতিয়া বুজোৱা হয় পুণৰাই জ্ঞান গ্ৰহণ কৰিব পাৰা। তেওঁলোকে অনুভৱ কৰে যথার্থ আমাৰেই ভুল হয়। সেয়ে তেওঁলোকেও শৰণাগত হবলগীয়া হয়। পিছলৈ তেওঁলোককো সেৱা কৰিব। অন্তলৈকে সম্পূৰ্ণ দয়া কৰিব লাগে। যিমানেই বিঘিনী আনক। তথাপিও ক'ব ভালকৈ আহা, চেষ্টা কৰা। বাধা নাই। পিতা হৈছেই সম্পূৰ্ণ দয়াশীল। তোমালোক তেওঁৰেই সন্তান নহয় জানো। কয় মায়াই বিপথগামী কৰিছে। তথাপিও তেওঁলোকৰেই সেৱা কৰা হয়। শৰণত আহিলে আকৌ উঠাই লয়। অৱগুণবোৰক আতৰাই গুণৱান কৰাব লাগে। পিতা কেতিয়াও শত্ৰু হ'ব নোৱাৰে। বেহদৰ পিতাই ক'ব যে সন্তানসকল সুখী হৈ থাকা। দয়া ওপজে। ক'ত যাম আৰু কোনো ঠাই নাই য'ত পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব পাৰি। পিতাই সকলোবোৰ কথা বুজায়। বহুত ধাৰণা কৰিব নোৱাৰিলেও তথাপিও অলপ হলেও ভাল। অচ্ছা, মনমনাভব। পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। আত্মাৰ স্বধৰ্মই হৈছে শান্ত। অনুগ্ৰহ কৰি মনোযোগ দিয়া, সাবধান- নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় মনত পৰিব। এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে উত্তৰাধিকাৰ মনত নপৰিব। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰ মনত কৰিলে তোমালোক জীৱনমুক্ত হ'বা। কিমান সহজ কথা। নামেই ৰখা হৈছে সহজ ৰাজযোগ। যোগ বুলি কলেই বিমোৰত পৰে। ইয়াত কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে নহয় জানো।

বাবাই কয়- হে সন্তানসকল, তোমালোকে পিতাক পাহৰি যোৱা! যি পিতাৰ দ্বাৰা হীৰাৰ দৰে জন্ম প্ৰাপ্ত কৰিছা, তোমালোকে তেওঁক পাহৰি যোৱা! লৌকিক পিতাক কেতিয়াবা পাহৰানে? বাবাক পাহৰিলে উত্তৰাধিকাৰ হেৰুৱাবা। নিজক আত্মা নিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। আত্ম-অভিমানীৰ সলনি দেহ-অভিমানী হলে ঠগ খায়। সন্ন্যাসীসকলৰ হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গ। ভাৰত পতিত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে সেয়ে এওঁলোকে আহি মেৰামতি কৰে। অপৱিত্ৰ হোৱাৰ পৰা বচায়। তাত পৱিত্ৰতাৰ শক্তি থাকে। পৱিত্ৰতা থাকিলে শান্তি সুখো থাকে। কন্যাও পৱিত্ৰ হয়, সেয়ে সকলোৱে তেওঁলোকক শিৰ নত কৰে। সত্যযুগত শিৰ নত কৰাৰ কথাই নাথাকে কিয়নো সকলোৱে পৱিত্ৰ হৈ থাকে। নিজৰ আইনাত চোৱাটো প্ৰয়োজন যে আমাৰ ওচৰতো কোনো ভুততো নাই? যোগ্য হৈছোনে লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰিবলৈ? নিজকে যোগ্য কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা উচ্চৰো উচ্চ হৈছে শিৱবাবা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ আৰু লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদি সকলোতকৈ শিৱবাবা উচ্চ হয়। এজন শিৱবাবাইহে হীৰাৰ দৰে হয়। বাকী এই সময়ত সকলোবোৰ তমোপ্ৰধান কড়িৰ দৰে হয়। মহিমা সকলোবোৰ এজন পিতাৰেই হয়। সমগ্ৰ সৃষ্টিক স্বৰ্গৰ ৰূপত গঢ়ি তোলা- এয়া পিতাৰেই কাম হয়। অচ্ছা-

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

- (1) পিতাৰ ওচৰত সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ হৈ, পিতাৰ নিজা সন্তান হৈ পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হ'ব লাগে।
- (2) নিজকে আইনাত চাই ভুতবোৰক উলিয়াই গুণৱান হ'ব লাগে। পিতাৰ মুৰুলী গুনি ধাৰণ কৰি আনকো কৰাব লাগে।

***বৰদান:-** নিশ্চয়বুদ্ধি হৈ অস্থিৰতাৰ মাজতো অচল হৈ থাকোতা বিজয়ী ৰত্ন হোৱা

নিশ্চয় আৰু বিজয়- এয়া ইটো-সিটোৰ দৃঢ় সংগী। য'ত নিশ্চয় আছে তাত বিজয়ি অৱশ্যেই আছে, কিয়নো নিশ্চয় আছে যে পিতা সৰ্বশক্তিমান হয় আৰু মই মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ তেন্তে বিজয় ক'ত যাব? এনেকুৱা নিশ্চয়বুদ্ধিৰ কেতিয়াও পৰাজয় হ'ব নোৱাৰে। নিশ্চয়ৰ ভেটি মজবুত হ'লে কোনো ধুমুহাই লৰাব নোৱাৰে। অস্থিৰতাৰ মাজতো অচল হৈ থকা- ইয়াকেই কোৱা হয় নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ী বুলি। কিন্তু মাত্ৰ পিতাৰ ওপৰতেই নিশ্চয় নহয়, নিজৰ প্ৰতি আৰু ড্ৰামা (নাটক) ওপৰতো নিশ্চয় থাকিব লাগে।

*শ্লোগান:- উৰন্ত পক্ষী তেৱেঁই হয় যি দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকি ফৰিস্তা হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে।

!!ওম শান্তি!!
